

Asia: VN/8566/2021

Sosiaali- ja terveystieteiden korkeakoulutuksen kehittäminen -hanke (SOTEKO)

Lausunnonantajan lausunto

Yleiset huomiot loppuraportista

Turun yliopiston lausunnossa on erikseen kommentit terveystieteiden ja sosiaalitieteiden näkökulmasta. Emme ole erotelleet toimeenpano-osuutta, vaan kunkin asiankohdan kommentit sisältävät tarvittaessa kommentit toimeenpanonkin osalta.

Terveystieteet:

Raportissa nimetään nykytilan haasteita korostaen erityisesti ”pitkiä” koulutuspolkuja, jotka nimetään kahteen pääasiaan eli opiskelijoiden siirtyminen ammattikorkeakoulututkinnon suorittamisen jälkeen joko yliopistoon tai suorittamaan toista ammattikorkeakoulututkintoa. Raportissa päähuomio kiinnittyy työvoimapolitiittiseen, mahdollisimman lyhyeen koulutuspolkuun eikä se juurikaan kiinnitä huomioita siihen, mitä osaamisen laajentumista kyseinen valinta henkilöille merkitsee. Onkin selvää, että sekä nykytilan analyysi että ehdotukset keskittyvät tuottamaan mahdollisimman paljon tutkintoja sote-alalle eli työvoimapolitiittiseen tavoitteeseen – ei niinkään sote-alan ammattilaisten erilaisiin mahdollisuuksiin osaamisen laajentamiseen. Myös tieteellinen osaaminen, uuden tiedon tuottaminen ja näyttöön perustuvan toiminnan kehittäminen jää hyvin kapeaan merkitykseen raportin perusteella.

Kansainvälinen tarkastelu puuttuu pääasiassa koko raportista huolimatta siitä, että työvoimapulaan yleisesti useimmiten esitetty ratkaisu liittyy nimenomaan ulkomaisen työvoiman lisätarpeeseen ja sen osaamisen kehittämiseen ja hyödyntämiseen. Ilman selkeää kansainvälistä, jopa globaalia, tarkastelua yhden maan ratkaisut jäävät merkitykseltään vähäisiksi.

Sosiaalitieteet:

Kokonaiskuva hankkeen työskentelystä ja sen valmistelemasta loppuraportista on varsin myönteinen. Loppuraporttia voi pitää onnistuneena ja hyvänä, ja siinä on onnistuneesti huomioitu sosiaalityön koulutukseen liittyvät asiat.

Raportin tarkastelun ulkopuolelle jäävät nyt kuitenkin lääkärit ja psykologit, minkä vuoksi sosiaali- ja terveydenhuollon koulutuspoliittisten linjausten kokonaisuus jää osittain vajaaksi. Hankkeessa tai sen loppuraportissa ei käsitelty myöskään lainkaan yliopistollisessa koulutuksessa olevien terveydenhuoltoalan harjoittelujen rahoituksia ja siihen liittyviä kysymyksiä yliopistollisten koulutusten osalta. Yliopistotasosten terveydenhuoltoalan harjoittelujen korvausjärjestelmä on edellytys pitkäjänteiselle ja resurssiviisaalle tavalle tuottaa osaamista ja ammattilaisia työelämään ja nimenomaan julkiselle sektorille.

Turun yliopisto haluaa tässä yhteydessä nostaa esiin myös psykologian merkitystä koulutuksena ja tieteenalana. Koska SOTEKO-hankkeen tavoitteena on pohtia koulutuksen ja erityisesti jatkuvan oppimisen koulutusten järjestämislähtökohtia ja osaamispääoman kartuttamista koko korkeakoulukentän näkökulmasta, ei siinä saisi jättää huomioimatta yliopistojen psykologian alan koulutus- ja urapolkujen sekä työelämäyhteistyön merkitystä tuotettaessa käytännön toteutusesityksiä.

Erytyisesti pyydämme huomioimaan psykologian osalta seuraavat seikat:

- Sote-alojen koulutuspaikkoja korkeakouluissa on laajennettu merkittävästi viime vuosikymmenen aikana. Yliopistojen ja laadukkaan koulutuksen järjestämisen näkökulmasta on kuitenkin erittäin haasteellista, kun uusia aloituspaikkoja myönnetään lyhytjänteisesti yksi tai kaksi vuotta kerrallaan. Psykologitarve tai psykologien osaamiseen liittyvät alueelliset tai alakohtaiset kohtaantohaasteet eivät ole kausiluontoisia ja tarve ja ongelmat kohtuullisen pysyviä. Kohtaantohaasteisiin tulee vastata paitsi peruskoulutuksen paikkoja lisäämällä niin myös jatkuvan oppimisien ja erikoistumisväylien huolellisella suunnittelulla. Yliopistokoulutuksen linjauksia pitäisi kyetä tekemään pitkällä aikajänteellä mm. aloituspaikkojen ja valintaväylien kehittämisen osalta.

Yksittäisenä kommenttina haluamme lisäksi todeta, että SOTEKO-hanketyöskentely on tehnyt varsin näkyväksi sosiaalityön koulutuksen tilastointiin liittyvät haasteet. Esitämme, että opetus- ja kulttuuriministeriö yhteistyössä Opetushallituksen kanssa ryhtyy pikaisesti toimiin Vipuseen liittyvien sosiaalityön koulutuksen tilastointiin liittyvien haasteiden

korjaamiseen.

Näkemyksenne koskien ehdotuksia sosiaalialan siirtymien sujuvoittamiseksi korkeakoulusektorien välillä (ehdotukset 1-6)

Vastauksemme tässä kohdassa kattaa ehdotukset 1-11

Terveystieteet:

Koulutuspolkua, jossa suoritetaan amk-kandidaatin tutkinnon lisäksi pituudeltaan päällekkäinen (kansallisessa hoitotieteen verkostossa on sovittu yhtenäiset hyväksilukumenettelyt vähintään 100/120 op/180 op) yliopiston kandidaatin tutkinto, pidetään raportissa työelämän näkökulmasta liian pitkänä. Raportissa ehdotetaan, että tämä tutkinto poistettaisiin yliopistosta kokonaan ja opiskelijat voisivat aloittaa suoraan maisterin tutkinto-opinnot yliopistossa. Käsitksemme mukaan kyseinen ehdotus on kokonaisuuden eli sosiaali- ja terveysalojen koulutuksen kehittämisessä taloudellisesti vähäinen, mutta siihen sisältyy erityisesti hoitoammattien kannalta haasteita ja ratkaistavia asioita. Ehdotus on myös kansainvälisesti poikkeava, koska useiden maiden terveystieteiden alan koulutus on kokonaisuudessaan (alemmat ja ylemmät korkeakoulututkinnot) yliopistoissa.

Yliopistotutkinnon supistaminen vain maisterintutkintoon ja jatkokoulutukseen ei lisää sairaanhoitajien ja vastaavan tasoisten tutkinnon suorittaneiden määrää, eikä ratkaise hoitoalan työvoimapulaa. Työvoimapulan ratkaisemiseen tarvitaan laajaa koulutuksen ja työelämän yhteistyötä sekä työhyvinvoinnin ja johtamisen kehittämistä.

Ammattikorkeakoulututkinto ja yliopiston terveystieteiden kandidaatintutkinto ovat nykyisessä koulutusjärjestelmässä tasoltaan samat, mutta niiden sisällöt ja tavoitteet ovat täysin erilaiset. (vrt Asetus ammattikorkeakoulututkinnoista 18.12.2014, 4§ ja asetus yliopistotutkinnoista 794/2004, 7§). Ammattikorkeakoulututkinto tähtää käytännön ammattiin, tiedekorkeakoulututkinto tähtää tieteenalan ymmärtämiseen, sekä tieteelliseen analyttiseen osaamiseen ja toimintaan. Ottaen huomioon sosiaali- ja terveysalan työelämän uudistumisen, tulevaisuuden muuttuvat/kasvat haasteet ja työvoiman saantiongelmat on turvattava, että yliopistoissa tulee olla riittävästi tieteenalan alempia tutkintoja, joista voidaan saada opiskelijoita myös maisterikoulutukseen.

Ammattikorkeakoulujen ja yliopistojen yhteistyötä opetussuunnitelmien kehittämisessä on tulevaisuudessa edistettävä valtakunnallisesti, jotta 1-vuotisen yliopisto TtK-tutkinnon mahdollisen poisjäämisen myötä syntyvä TtM-opiskelijoiden osaamisvaje pystytään kompensoimaan ammattikorkeakoulututkinnon suorittamisen aikana. Valtakunnallinen lähestymistapa on edellytys sille, että eri ammattikorkeakouluista valmistuvat opiskelijat ovat yhdenvertaisessa asemassa hakeutuessaan yliopistokoulutukseen.

Raportin ehdotus 6 ”Yliopistot ja ammattikorkeakoulut lisäävät opetusyhteistyötä terveysalalla. Sairaanhoitaja AMK –tutkintonimikkeeseen johtavan koulutuksen opetussuunnitelmaan kuuluu yleensä valinnaiset opinnot (30 op.). Nämä mahdollistavat ristiinopiskelun ja yhteisen koulutustarjonnan lisäämisen yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen välillä. Digitalisaatiota hyödyntämällä koulutustarjontaa voidaan koordinoita ja tuottaa siten, että sen on valtakunnallisesti saavutettavissa.” onnistunut jalkauttaminen on keskeistä, jotta koulutuspolun lyhentämisen mahdollistamisen kannalta.

Ehdotus vaikeuttaa terveystieteiden alan opettajakoulutuksen toteuttamista. Yliopistotasoinen opettajakoulutus edellyttää 60 opintopisteen pedagogisia opintoja. Yliopistokoulutuksessa pääaineena on hoitotiede, jota nykyasetuksen (794/2004) mukaan tulee tarjota vähintään 60 opintopistettä ja 60 opintopisteen pedagogisten opintojen mahdollistaminen 120 opintopisteen maisteritutkintoon on käytännössä haasteellista. Terveystieteiden opettajakoulutus tulee turvata riittävästi perustason hoitotieteenalan ja kasvatustieteen pedagogisilla opinnoilla, jotta tulevaisuudessakin terveysalan opettajilla on riittävä osaaminen kouluttaa osaajia näyttöön perustuvan terveydenhuollon tavoitteiden mukaisesti.

Ehdotus aiheuttaa huolta myös jatkotutkintokoulutuksen (TtT) näkökulmasta katsottuna. Yliopiston yksivuotisen kandidaatin tutkinnon poisjääminen voi vähentää valmistuneiden maistereiden valmiuksia käsitteellisen ajattelun, uuden tiedon tuottamisen menetelmiin ja tutkimusmenetelmien hallintaan, joita ei synny käytännöllisempään ammattitutkintoon tähtäävässä koulutuksessa

Tiedekorkeakoulun/yliopistojen tutkintojen sisäänottomääriä tulee kasvattaa, jotta mahdollistetaan koulutuksen sisällöllinen monipuolistaminen vahvan johtamisosaamisen ja opettajakoulutuksen lisäksi erityisesti kliinisillä aloilla. Maassamme on vakava pula tutkittuun tietoon ja tieteelliseen näyttöön perustuvista, suomalaiseen kulttuuriin ja terveydenhuoltoon soveltuvista hoitotyön auttamismenetelmistä ja palvelujärjestelmäsovelluksista, joita soteuudistukseen liittyvä lainsäädäntö toiminnalta edellyttää.

Yliopistojen jo käynnissä oleva valintakoeysteistyö on tärkeässä roolissa, jotta yliopistoon valitaan opiskelemaan oikeat opiskelijat.

Ammattikorkeakoulujen ylemmät tutkinnot

Ammattikorkeakoulujen ylempiä tutkintoja voidaan suorittaa 18 tutkintonimikkeellä ja lukuisilla koulutusohjelmilla. Ylemmän korkeakoulututkinnon kokonaisuuden hahmottamiseksi niin työelämän kuin kouluttajankin näkökulmasta myös näille koulutusohjelmille tulisi luoda valtakunnallinen systemaattinen kehys. YAMK tutkintojen tuottama osaaminen, työelämärelevanssi, kustannustehokkuus ja työllistyminen on otettava jatkossa valtakunnallisesti systemaattisen ja kriittisen tarkastelun alle.

TtM – tutkinnon (120 op) ja YAMK- tutkinnon (90 op) järjestäminen eri korkeakouluissa (yliopisto ja ammattikorkeakoulu) asettaa haasteita koulutuksen kehittämiselle. Korkeakoulujen kansallisen työnjaon kannalta voisi olla mielekästä järjestää tulevaisuudessa nämä molemmat tutkinnot 120 op laajuisina yliopistossa. Ammattikorkeakoulut voisivat keskittyessä korkeatasoisten näyttöön perustuvien kandidaatin tutkintojen ja yliopistot tiedepohjaisten maisterin tutkintojen järjestämiseen. Ratkaisu voisi myös sujuvoittaa koulutuspolun siirtymää maisteritutkinnosta tohtorikoulutukseen.

Sosiaalitieteet:

Kun lähtökohtana on, että yliopistot ja ammattikorkeakoulut kouluttavat

sosiaalialalle kahteen eri ammattiin: ammattikorkeakoulut sosionomeja ja yliopistot

sosiaalityöntekijöitä, on perusteltua, että tutkintorakenteissa sekä koulutuksen tavoitteissa ja sisällöissä on tunnistettavia eroja, jotka vaikuttavat myös opiskelijoiden koulutuspolkuihin siirryttäessä sosionomista sosiaalityöntekijäksi.

Ehdotus 1: Sosiaalityössä sosionomit valitaan pääsääntöisesti maisterin tutkintoon. Jos jatkossa kaikki sosionomit siirtyvät suorittamaan pelkkää maisterin tutkintoa, on tällä merkittävää vaikutusta yliopistojen tutkinnoista saamaan rahoitukseen. Samalla kuitenkin täydentäviä opintoja on välttämätöntä vaatia, jotta ammattihenkilölain reunaehdot sosiaalityöntekijän tehtäviin vaatimuksena olevasta koulutusedellytyksestä täyttyvät. Tätä ongelmaa yliopistojen rahoitusmallissa olisi syytä tarkastella uudelleen, jotta opiskelijoiden koulutusaikoja saataisiin tosiasiallisesti lyhennettyä.

- Ehdotus 2: Valmistelun tavoitteena on selkeyttää valintaväyliä sekä edistää sosionomien pääsyä suorittamaan pelkän maisterin tutkinnon (120 op). Myös opetussuunnitelmien uudistamiseen ja sosionomien täydentävien opintojen valmistelu on käynnistynyt Sosnet-yhteistyönä jatkuen syyslukukaudella 2023. Tämän osalta on kuitenkin syytä varautua siihen, että valintaväylien ja opetussuunnitelmien kehittäminen vievät oman aikansa.

- Ehdotus 3: Yliopistot huolehtivat koulutusvastuustaan ja ovat valmiita harkitsemaan ensikertalaisuuskiintiön ja koulutustarjonnan lisäämistä. Laadukkaan yliopistokoulutuksen suunnittelua vaikeuttaa se, ettei koulutuksen rahoituksesta ja aloituspaikoista tehdä päätöksiä pitkällä aikavälillä.

- Ehdotukset 4 ja 5: Yliopistot tarjoavat jatkossakin sivuainelajuisena suoritettavia sosiaalityön perus- ja aineopintoja avoimessa yliopistossa. Mutta jatkossakin yliopistot tarjoavat sosiaalityön syventäviä opintoja sekä osittain aineopintojen ammatillisiin valmiuksiin kiinnittyviä opintojaksoja sosiaalityön tutkinto-opiskelijoille. Tätä perustelee mm. asiakasturvallisuus ja SORA-säädökset, jotka koskevat vain tutkintokoulutusta sekä toisaalta myös yliopistojen rahoitusmalli, joka painottaa tutkintokoulutusta. Nämä opintojaksot ovat opetusintensiivisiä edellyttäen sellaista opetusresurssia, jota avoimen yliopiston opetus ei mahdollista.

Mitä toimeenpanossa tulisi huomioida

Yliopistojen käynnistämässä valmistelussa tähdätään hyväksilukujen osalta siihen, että linjaukset koskevat kaikkien ammattikorkeakoulujen myöntämiä tutkintoja. Työtä vaikeuttaa merkittävästi ammattikorkeakoulujen toisistaan poikkeavat opetussuunnitelmat. Näiden yhdenmukaistaminen nykyisestä on välttämätöntä, jotta myös yliopistojen työskentely voi edetä. Niiden osalta on kuitenkin syytä huomata, että yliopistot ovat autonomisia, jolloin niillä on itsenäinen päätäntävalta järjestämästään koulutuksesta. Sosiaalityön koulutuksen opintopolkujen, valintatapojen ja hyväksilukujen yhdenmukaistamista haastaa se, että yliopistoissa olevat koko taloa koskevat linjaukset ja periaatteet saattavat olla SOTEKO-hankkeessa esitettyjen tavoitteiden vastaisia.

Mitä sosiaalialan siirtymiä koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomioida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne koskien ehdotuksia terveysalan koulutuksen siirtyminen sujuvoittamiseksi korkeakoulusektorien välillä (ehdotukset 7-11)

-

Mitä terveysalan siirtymiä koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomioida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne ehdotuksista kaksoistutkintojen kehittämiseksi (ehdotukset 12-13)

Terveystieteet:

Kaksoistutkintoja tarkastellaan poikkeuksellisen laajasti ja yksityiskohtaisesti ja asiaan tulisi saada ratkaisu. Ehdotuksen mukaan sekä kättilöiden, terveydenhoitajien että ensihoitajien koulutus tulisi järjestää säänneltynä koulutuksena siten, että ko. ryhmillä on mahdollisuus myös sairaanhoitajan tutkinnon suorittamiseen.

Työryhmä on tarkastellut erilaisia ehdotuksia. Kansainvälisesti kestävä ja tulevaisuusorientoinut ottaen huomioon kyseisen ammattien keskeisen roolin yhteiskunnassamme on ehdotus näiden

koulutusten toteuttamisesta yliopistoissa. Suomalainen terveydenhoitajan, kättilön ja ensihoitajan toimenkuva ovat itsenäisiä, varsin vaativaan näyttöön perustuvia ammatteja, joten myös niiden koulutusten yhteistyötä yliopistojen sisällä tulee harkita ja hyödyntää. Varteenotettava olisi ollut ehdotus, että kokeillaan esimerkiksi yliopistollista ratkaisua ja päätetään sitten laajemmin. Myös ylempi amk-tutkinto olisi ollut kokeilemisen arvoinen. Nykyinen ratkaisu perustuu eräällä tavalla nykyisyyttä mahdollisimman paljon noudattavalle ehdotukselle.

Mitä kaksoistutkintoja koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomoida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne korkeakoulujen sosiaali- ja terveystieteiden vetovoimaa ja harjoittelua koskevista ehdotuksista (ehdotukset 14-35)

Terveystieteet:

Vetovoiman kehittämiseksi ehdotettu yhteistyö koulutuksen ja työelämän kanssa on perustelluin vaihtoehto. Koulutuksen vetovoima ei sellaisenaan ole keskeistä, vaan se, mitä koulutus tuottaa työelämän kannalta ja onko se kuva koulutukseen hakeutuvilla oikea. Ehdotus yhteistyöstä jää kuitenkin varsin yleiselle tasolle ja esim. sukupuolijakaumaan viittaaminen tässä yhteydessä ei liene vetovoiman kannalta keskeisiä tekijöitä.

Useiden tutkimusten mukaan työn itsenäisyys, mahdollisuus kehittyä ja kehittää, tasa-arvoiset organisaatorakenteet ja riittävä, työn vastuuseen suhteutettu korvaus, ovat keskeisiä vetovoimatekijöitä. Työelämän ja koulutuksen välisiä yhteistyörakenteita olisikin suonut raportissa tarkastelevan monipuolisemmin, onhan yhteistyötä tehty jatkuvasti jo aikaisemminkin eli pelkkä yhteistyö ei riitä, vaan sen tulee kohdistua vetovoiman kannalta keskeisiin asioihin. Keskeisin on ammattiin valmistumisen jälkeinen urapolku ja siinä tarvitaan erityisesti mahdollisuutta jatkaa opintojaan myös muissa koulutusorganisaatioissa ja muilla tasoilla kuin omassa ammattikorkeakoulussa.

Sosiaalitieteet:

Sote-alojen työvoiman saatavuuden ja alan vetovoiman näkökulmasta harjoittelujen kehittäminen on ensiarvoisen tärkeää. Sosiaalityön yliopistokoulutus on jätetty harjoittelukorvauksia koskevan

sääntelyn ulkopuolelle samalla, kun lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen sekä sote-alojen ammattikorkeakoulutuksen kustannukset korvataan palvelujärjestelmälle. Sosiaali- ja terveysministeriön tulee ryhtyä toimenpiteisiin sosiaalityön peruskoulutuksen käytännön opetuksen valtion koulutuskorvauksia koskevan valmistelun käynnistämiseksi.

Harjoittelujen kehittäminen on pitkälti yhteistyökysymys, jossa edellytetään aktiivisuutta sekä korkeakouluilta että työelämältä. Harjoittelujen ohjauksen laadukas toteutuminen on opiskelijoiden osaamisen näkökulmasta tärkeää. Se on tärkeää myös organisaatioille ja työnantajille, sillä hyvin toteutunut harjoittelu on oiva keino rekrytoida tulevia työntekijöitä. Tällä hetkellä harjoittelut toteutuvat yliopistojen kokemuksen mukaan osin epätasaisesti ja eri työpaikoilla voi olla vaihtelevia käytäntöjä sen osalta, millaisia tehtäviä opiskelijoille annetaan. Myös ohjaajien osaamisessa on puutteita. On tärkeää, että työelämä sitoutuu opiskelijoiden ohjaukseen ja harjoittelujen toteutumiseen.

Mitä vetovoimaa ja harjoittelua koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomioida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne jatkuvaa oppimista koskevista ehdotuksista (ehdotukset 36-42)

Terveystieteet:

Raportissakin esille tuodun talouden niukkuudenkin perusteella olisi ollut järkevää tarkastella syvemmin mahdollisuutta lyhentää sairaanhoitajakoulutus 180 ECTS pituiseksi ja käyttää ”yli” jäänyt 30 opintopistettä valtion kustantamaan erikoistumiskoulutukseen. Nyt työelämässä on syvä huoli hoitotyön erikoisosaajien puutteesta. Erikoistumisen maksaa tällä hetkellä hoitaja itse, mikä on hämmentävää, kun esimerkiksi lääkärikoulutuksessa yhteiskunta kustantaa tämän. Ratkaisu vaikuttaisi myös järkevään urakehitysmahdollisuuksiin hyvinvointialueella, joka osaltaan taas tukisi alalla pysymistä. Opiskeluhaluus on alalla vahva, mutta sairaanhoitajan urakehitysmahdollisuudet ovat monilla alueilla erittäin heikot.

Laadukkaan jatkuvan oppimisen järjestämisen on perustuttava korkeakoulun erityisosaamiseen. Jatkuvan oppimisen järjestäminen korkeakoulujen valtakunnallisena, ei vain alueellisena, yhteistyönä tukisi päämäärän saavuttamista.

Sosiaalitieteet:

Ehdotus 37

Riittävä täydennyskoulutus on aivan olennainen edellytys vaikuttavan työn ja palveluiden sekä työntekijöiden työhyvinvoinnin ja työhön sitoutumisen näkökulmasta. Nämä tekijät vaikuttavat olennaisesti myös työvoiman saatavuuteen. Sote-alojen jatkuvan oppimisen rakenteiden ja rahoituksen korjaaminen tulee olla seuraavalla hallituskauden ohjelmassa.

Ehdotus 40: Ehdotus pienten osaamiskokonaisuuksien tuottamisesta on kiinnostava ja kannatettava, koska työelämässä olisi tällaiselle pikaisesti tarvetta. Pienen osaamiskokonaisuuden käsite on kuitenkin varsin hankala, koska sen piiriin lukeutuvien koulutusten laajuus voi vaihdella hurjasti. Pieniin osaamiskokonaisuuksiin liittyviä ehdotuksia käsitellään sosiaalityön osalta vuonna 2023 käynnissä olevassa alan omassa jatkuvan oppimisen selvityksessä. Loppuraportin esittämässä ehdotuksessa haasteena on koulutuksen rahoitusperusta.

Mitä jatkuvaa oppimista koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomioida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne mielenterveyspalvelujen osaamistarpeisiin vastaavan koulutuksen kehittämisestä (ehdotukset 43-50)

Sosiaalitieteet:

On kannatettavaa, että mielenterveyspalvelujen osaamistarpeita pyritään kehittämään. Pohdittavaksi tulee mikä on tutkintoon sisältyvää perusosaamista ja mikä puolestaan tutkinnon jälkeisen työkokemuksen ja täydennyskoulutuksen tuottamaa erikoisosaamista.

- Ehdotus 50: Sosiaalialan korkeakoulututkinto tulee jatkossakin

huomioida soveltuvana pohjakoulutuksena psykoterapeuttikoulutukseen hakeutumisessa.

Mitä mielenterveyspalvelujen osaamistarpeisiin vastaavan koulutuksen kehittämistä koskevien ehdotusten toimeenpanossa tulisi huomoida? Miten edustamanne organisaatio voi tukea ehdotuksia?

-

Näkemyksenne sote-uudistusten edellyttämiä osaamistarpeita koskevista ehdotuksista (ehdotukset 51-54 ja luku 7)

Jatkossa on pohdittava sosiaali- ja terveysalan yhdistävän sote-alan kandidaatintutkinnon järjestämistä yliopistossa. Tutkinto vähentäisi eri alojen siiloutumista ja vastaisi työelämän SOTE-uudistuksen myötä muuttuneisiin työvoimatarpeisiin.

Sjöblom Petri
Turun yliopisto